

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **T. R.**, proti žalovaným: **a) Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 2, Praha 2, **b) Vrchní soud v Praze**, se sídlem náměstí Hrdinů 1300/11, Praha 4, **c) Nejvyšší soud**, se sídlem Burešova 571/20, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2016, č. j. 8 A 191/2016 - 5, o námitce podjatosti vznesené žalobcem vůči soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Filipu Dienstbierovi, ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 341/2016,

t a k t o :

Soudce JUDr. Filip Dienstbier **n e n í v y l o u č e n** z projednávání a rozhodnutí ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 341/2016.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podáním označeným jako „*žaloba proti nezákonnému zásahu ve věci pod sp. zn.: MSPH 77 INS 144/2016 Městského soudu v Praze*“ domáhal ochrany proti zásahu, který byl dle žalobce způsoben tím, že „*výše uvedené senáty obecných soudů a asistenti soudců v rozporu s rozvrhem práce soudu, nezákonně vyhlášenou insolvenční vyhláškou v rozporu s rozvrhem práce soudu a pro litispendenci s věcí MSPH 77 INS 4140/2016 u Městského soudu v Praze (sp.zn.: 6A 168/2016 u Městského soudu v Praze, žaloba proti nezákonnému zásahu ve věci) porušily čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 42 odst. 2 zákona č. 6/2002 Sb. (§ 40 až § 44 zákona č. 6/2002 Sb.)*“. Městský soud v Praze tuto žalobu usnesením ze dne 15. 11. 2016, č. j. 8 A 191/2016 – 5, odmítl.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti tomuto rozhodnutí kasační stížností ze dne 12. 12. 2016. Po poučení Nejvyššího správního soudu o možnosti namítat podjatost soudců či jiných soudních osob, jimž byla věc přidělena, stěžovatel v podání ze dne 19. 1. 2017 namítl podjatost soudce 1. senátu Nejvyššího správního soudu JUDr. Filipa Dienstbiera. Uvedl, že uvedený soudce dříve působil na Ústavním soudu jako asistent soudce IV. senátu JUDr. Vladimíra Sládečka, který dle vyjádření stěžovatele několikrát poškodil jak stěžovatele, tak jeho nezletilé děti zejména tím, že údajně zcela ignoroval námitky stěžovatele a odmítal se zabývat podmínkami řízení a rozhodovat s ohledem na práva stěžovatele a jeho nezletilých dětí. Tím se dle stěžovatele dopouštěl svévole, přičemž JUDr. Filip Dienstbier se měl na tomto rozhodování podílet, a to nejméně při projednání dvou ústavních stížností stěžovatele z roku 2014, čímž měl vědomě poškodit stěžovatele a jeho nezletilé děti.

Soudce JUDr. Filip Dienstbier ve vyjádření k námitce podjatosti uvedl, že nemá žádný poměr k projednávané věci ani ke stěžovateli. Není mu ani známo, že by se ve funkci asistenta soudce Ústavního soudu zabýval jakoukoliv věcí týkající se stěžovatele. I kdyby tomu tak ovšem bylo, nejednalo by se o okolnost, která by byla důvodem k vyloučení soudce (§ 8 odst. 1 věta třetí s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil stěžovatelem uplatněnou námitku podjatosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Stěžovatel podjatost spatřuje v tom, že se daný soudce dle jeho tvrzení měl podílet na rozhodování o jeho ústavních stížnostech v řízení před Ústavním soudem. Avšak z citovaného § 8 odst. 1 s. ř. s. jednoznačně plyne, že soudce nemůže být vyloučen z rozhodování věci pouze proto, že rozhodoval v jiné věci téhož účastníka (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. Nao 389/2014 - 40, nebo ze dne 13. 4. 2016, č. j. Nao 80/2016 – 38; rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Uvedený závěr platí tím spíše v situaci, kdy se daný soudce měl podílet na rozhodování v jiné věci stěžovatele z pozice asistenta ústavního soudce. Jinými slovy, pouhá skutečnost, že JUDr. Filip Dienstbier byl asistentem soudce Ústavního soudu v době, kdy tento soud (resp. ústavní soudce JUDr. Vladimír Sládeček) rozhodoval o ústavních stížnostech stěžovatele anebo jeho nezletilých dětí v jiných věcech, nemůže být důvodem pro konstatování podjatosti uvedeného soudce v nyní projednávané věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 1 As 341/2016.

Nejvyšší správní soud tudíž neshledal důvody pro vyloučení JUDr. Filipa Dienstbiera z projednávání a rozhodnutí věci vedené před Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 1 As 341/2016.

Ke stěžovatelem rovněž uplatněné námitce podjatosti Mgr. Barbory Zavřelové, asistentky soudkyně JUDr. Marie Žiškové, které byla daná věc přidělena, lze poznamenat, že o námitce podjatosti uplatněné vůči jiným soudním osobám, než jsou soudci, vždy rozhoduje po jejich vyjádření usnesením senát, který projednává danou věc (viz § 8 odst. 5 *in fine* s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. února 2017

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu